

Torm läks üle, meie panime purjed peale, et laewa jooksu korraldada mõiksime. Wana tüürmann seisis oma alamate kõrwas, leerutas foreda läega foolast wett habemest ja ütles:

„Kui tuul mitte meie takka ei oleks puhunud, waid wasta meie külge, pagan mõtku! meie oleksime põhja läinud, nagu telegrafi lõis.“

Meie sidusime kõik laewa lael kinni, panime purjed peale ja lasksime laewa tuule ees sõita. Kui sellega walmis olime, siis läksin mina peastatud merehädaliste juure. Mees oli täides nõdruses. Temal oliwad wäsinud silmad ja lahwatanud nägu, ja tema hambad lõiwad üksteise wasta. Keha üleüldise kõhnetuse kõrwas oliwad algawa skorbuti tähed selgest tema külges. Tema hamba-lihast jooksis wähema puudutamise juures werd ja jalad oliwad kangeist paistetunud. Sellest mõis arwata, kui suurt hida ja puudust see nõrgendatud keha oli wälja kannatama pidanud. Laewa koft andis temale wähe haawal korastawat jooki. Kui wähe toibunud oli, siis küsis tema nõdra wärisewa healega:

„Kus laps on? Kus on laps?“

Temale kinnitati, et laps peastatud.

Poisile, kes wiisteistkümmend aastat wana mõis olla, istus ühe läheda aseme peal. Wäri-

fetes jõi tema muna-piima rummiga. Kuna jõi, näitas tema tõendawat rõõmu ja hüüdis järges:

„Üks laew! üks laew!“

* * *

Nüüd on aga weel rääkida, mis selle lugu juures kõige imelikum on.

Kui merehädalised mõne pääwa pärast nii laugele toibunud oliwad, siis soowisime meie nende nimesi laewa-raamatusse üles panna ja mina küsisin, kuida mehe nimi on. See oli üks Scandinavia nimi kurgu-healedega wälja rääkida. Mina palusin teda sellepärast, oma nime ise raamatusse kirjutada. Kerge käega ja kena tähtedega kirjutas tema: „Julius Föninger, walaskala-seltsi „Finström“ direktor Mändi saartelt“, ja oma noore kaasalase eest: „Karl Schnorr, Wilhelm Schnorri, laewa-peremehe, poeg Helsingist!“

Imelik! Selle mehe käekiri oli just selle kirja kohaline, mis taahwle peal seisis. Mina palusin teda sedasama lauset üles kirjutada, mis laewa peal nii suurt kahinat teinud oli. Salgamata läksiwad kõik peened ja jämedad kriipsud selle kirjaga kokku, mis taahwle peal seisis.

Mina kustutasin nüüd mõlemad kirjad ära ja ei rääkinud sellest Bruusele ega Föningerile ühtigi.